

UDK: 272-732.2-284:331.2
1.01 Izvirni znanstveni članek

Mitja Steinbacher

asistent, Fakulteta za poslovne vede (Katoliški inštitut)

DOHODKOVNA NEENAKOST, REVŠČINA IN GOSPODARSKI RAZVOJ

IZVLEČEK: V prispevku predstavljamo nekatera razmerja med gospodarskim razvojem, neenakostjo in revščino. Namen je s teorijo osvetliti poziv papeža Frančiška o odpravi revščine na način prerazdeljevanja od razvitih k nerazvitim. Prispevek prinaša pregled nekaterih temeljnih dejavnikov merjenja revščine in empiričnih študij o dohodkovni neenakosti in pojavnosti revščine. Ob tem predstavlja hipotezo o prelivanju gospodarske rasti in njeno povezavo z zniževanjem revščine. Izkaže se, da empirične študije o revščini temeljijo na specifični zbiranju podatkov v revnih družbenih okoljih, tako da ti po svoji naravi precenjujejo obseg revščine v svetu. Splošno gledano revščina v svetovnem merilu upada, gospodarski razvoj pa je v porastu.

JEL KLASIFIKACIJSKA KODA: E23, I31, I32

KLJUČNE BESEDE: revščina, pretakanje gospodarske rasti, gospodarski razvoj

INCOME INEQUALITY, POVERTY AND ECONOMIC DEVELOPMENT

ABSTRACT: This article discusses the relationships between economic growth, inequality and poverty. It aims at shedding some empirical and theoretical light on the call that Pope Francis made about reducing poverty by redistribution from wealthy to underdeveloped world. The article brings an overview of some of the basic factors and empirical studies of income inequality and poverty. It presents the trickle-down hypothesis about the distribution of growth and its relation to poverty reduction. It turns out that empirical studies about poverty depend on the specific collection of data from poor regions that are by its nature of collection biased downwards. Globally speaking, poverty in poor regions is in its decline and growth in its rise.

JEL CLASSIFICATION CODE: E23, I31, I32

KEY WORDS: poverty, trickle-down growth, economic development

Uvod

Če prevzamemo Alchianov (1950) koncept ekonomije kot evolucijske vede, potem lahko vprašanje o neenakosti dohodka in revščini omejimo na zmožnost preživetja oziroma na dejavnike, ki vplivajo na trajanje pričakovane življenjske dobe v nekem družbenem okolju. Revščino lahko opredelimo tudi s posrednimi merjenji in jo merimo kot oddaljenost od nekega vnaprej določenega navideznega stanja. Omeniti velja analizo Beckerja in Tomesa (1979), s pomočjo katere lahko nastanek dohodkovnih razlik in pojav revščine povežemo z dohodkovno premičnostjo po družbeni lestvici.

Rodrik (2006) skladno s Hayekovo (1945) doktrino o razpršenosti znanja sklepa, da ne more obstajati univerzalen načrt za odpravo revščine, saj so dejavniki revščine v različnih okoljih različni in zahtevajo posebno obravnavo in oceno učinkov. Easterly (2008) denimo opozarja na to, da vsebina opredelitve revščine vpliva na kakovost empirične analize revščine. Do razlik med resničnim stanjem in oceno revščine po njegovem prihaja v odvisnosti od izbora pokazateljev, zlasti od tega, kakšne vrste pokazateljev nas zanimajo: (1) absolutne spremembe ali relativne spremembe, (2) ciljne vrednosti sprememb ali ciljne vrednosti stanja in (3) pozitivni pokazatelji ali negativni pokazatelji.

Struktura tega prispevka je sledeča: prvo poglavje predstavlja nekatere empirično ugotovljene povezave med gospodarskim razvojem, dohodkovno neenakostjo in revščino; drugo poglavje predstavlja značilnosti merjenja revščine; tretje poglavje pa zaključuje razpravo z glavnimi poudarki in ugotovitvami.

GOSPODARSKI RAZVOJ IN REVŠČINA

Standardna teorija gospodarske rasti (Sala-i-Martin, Barro, 1991) ni koristna pri analizi vprašanj, kot je stopnja dohodkovne neenakosti v svetu, ali pri analizi razlik v revščini med narodi. Kot namreč ugotavlja Sala-i-Martin (2006), ne moremo predpostavljati neodvisnosti v založenosti s proizvodnimi dejavniki med državami, saj so države različno velike in imajo različno število prebivalstva. S teorijo gospodarske rasti lahko merimo zbliževanje v gospodarskem napredku med državami ob različnih okoliščinah in predpostavkah, ne moremo pa z njo analizirati razlik v revščini.

V teoretskih razpravah je razširjena hipoteza o pretakanju gospodarske aktivnosti (t. i. učinek pretakanja). Hipoteza v grobem pravi, da akumulacija premoženja premožnih koristi revnejšim, saj naj bi na različne načine del premoženja premožnih stekel tudi do revnih. Začetke tovrstne argumentacije najdemo v analizi Simona Kuznetsa (1955) o gospodarski rasti in neenakosti. Kuznets predvideva povečevanje dohodkovne neenakosti z gospodarskim razvojem, ki pa se po določeni stopnji razvoja prične zniževati. Ugotovitev je poznana kot Kuznetsova hipoteza oziroma kot obrnjena U-kriulja, v njenem ozadju pa so učinki pretakanja, ki nastanejo na točki, ko prične gospodarski razvoj koristiti vsem, ne le premožnim. Pretakanje je osnova Aghion-Boltonove (1997) endogene teorije pretakanja, ki pojasnjuje porazdelitev dohodka v odvisnosti od akumulacije kapitala. Posojilna razmerja na trgu kapitala je po njenem modelu mogoče razumeti tudi kot pogodbeno razmerja o delu, trg kapitala pa kot trg dela. Avtorja sicer kljub učinkom pretakanja namigujeta na možnosti prisilnega prerazdeljevanja za zagotovitev teoretsko učinkovite razvrstitve virov, do katere naj bi prišlo zaradi izboljšanih spodbud revnim po ustvar-

janju. Predpostavke o izboljšanih spodbudah ne preverita, prav tako ne preverita morebitnega poslabšanja spodbud zaradi učinkov moralnega hazarda in rentništva, ki znižuje napore in deluje v nasprotni smeri od njune predpostavke o izboljšanih spodbudah. Matsuyama (2000) na podobnem modelu potrdi endogeno naravo ločitve med revnimi in bogatimi, model pa v določenih nastavitvah privede do trajne, dolgoročno ustaljene ločitve med revnimi in bogatimi, v drugih okoliščinah modela pa do dolgoročnega izničenja revščine zaradi učinkov pretakanja. To pomeni, da enoznačnega odgovora o pretakanju avtor ne more ponuditi.

Hall in Jones (1999) sta na vzorcu sto sedemindvajsetih držav opravila podrobno analizo dejavnikov gospodarskega ustvarjanja in razlogov za nastajanje razlik v življenjskem standardu. Njun odgovor na to zagonetno vprašanje ekonomske stroke se nahaja v razlikah v založenosti s človeškim kapitalom, fizičnim kapitalom in produktivnostjo. Izkaže se, da je kar 75% vseh razlik mogoče pripisati t. i. ostanku (rezidualu), ki ga avtorja pripisujeta razlikam v družbeni nadstavitvi oziroma obstoju institucij, ki družbenemu okolju dajejo podjetniški ton in v ljudeh krepijo spodbude po vlaganju v znanje, podjetjem pa po vlaganju v človeški in fizični kapital, v krepitev proizvodnje in uvajanje novih tehnologij. Ne glede na dejstvo, da so dejavniki gospodarskega razvoja z vidika teorije dobro poznani, pa se v konkretnih okoliščinah merjenja gospodarskega razvoja, dohodkovne neenakosti in revščine v določeni konkretni državi najdemo pred dvema temeljnima vprašanjema: (1) pred vprašanjem o minimalni stopnji založenosti s kapitalom, ob kateri se Kuznetsova krivulja gospodarske rasti in dohodkovne neenakosti obrne, razvoj pa se razprši po celotnem gospodarstvu, in (2) pred vprašanjem o povezavi med gospodarskim razvojem, dohodkovno neenakostjo in revščino.

Analiza pojavnosti revščine ob gospodarskem razvoju je ključno odvisna od opredelitve revščine in kriterijev merjenja revščine ter vsaj še od strukture gospodarske aktivnosti. Gospodarski razvoj je objektivni in ga je mogoče meriti neposredno, revščina pa ni objektivna kategorija in je ni mogoče meriti neposredno. Revščino je v splošnem mogoče opredeliti s pomočjo prepleta posrednih pokazateljev. Pri merjenju revščine v praksi prevladujejo metrike, ki so zgrajene po aksiomih Amartye Sena (1976):

- Usmerjenost v relevantno skupino. Aksiom pomeni, da sprememba v dohodku tistih, ki niso revni, ne vpliva na vrednost mere za revščino.
- Monotonost. Aksiom pomeni, da se stanje revščine monotonno spreminja glede na spreminjanje mere. Primer: padec dohodka revnih pomeni temu primerno povečanje revščine revnih.
- Aditivnost in dekompozitivnost. Tehtano povprečje vseh ocen revščine po vseh podskupinah v populaciji predstavlja oceno skupne revščine.
- Skladnost podskupin. Gre za to, da povečanje revščine v katerikoli podskupini ob nespremenjenih okoliščinah pomeni povečanje skupne revščine vseh podskupin.
- Učinek transferjev. Ta kriterij pomeni, da denarni transferji revnim, ki znižujejo dohodkovne neenakosti, znižujejo revščino.

Sen (2000) svoj koncept merjenja revščine nadgrajuje z delitvijo na zmožnosti upravljanja z viri (npr. dostopnost do virov sredstev znotraj družine, izobrazba, delovne izkušnje, pismenost in sposobnosti ustvarjanja, zdravstveno stanje, dostop do družbenih omrežij ipd.) in na rezultate upravljanja z njimi (npr. višina dohodka in denarnih prejemkov, število

zaposlitev v družini, obolenost za psihofizičnimi boleznimi, uresničena vključenost v družbena omrežja ipd.). Pri analizi nedenarnih pogojev za padec v revščino je te kriterije potrebno očistiti vpliva denarnih kategorij. Sicer so rezultati analize pristranski, vpliv denarnih kategorij na stanje izključenosti in pomanjkanja v revščini pa je podcenjen.

D'Ambrosio et al. (2011) uporabljajo multikriterijski pristop pri opredelitvi revščine, ki jo merijo s pomočjo slamnate logike. Slamnata logika ne zahteva določanja natančnih mejnih vrednosti kriterijev, ki jih uporabljamo pri določanju meje med normalnim stanjem in pomanjkanjem. Avtorji opredeljujejo revščino kot preplet temeljnih potreb, bivanjskih pogojev, trajnih dobrin, zdravja, družbenih stikov in osebnega zadovoljstva. Avtorji so s pomočjo logističnih regresij in s Shapleyevo dekompozicijo mejnih vplivov na podlagi podatkov o gospodinjstvih iz baze European Community Household Panel za Belgijo, Francijo, Nemčijo, Italijo in Španijo opazili U-obliko vpliva velikosti gospodinjstva in starosti glave gospodinjstva na padec v revščino. Po njihovih izračunih je verjetnost za padec v pomanjkanje večja pri samskih, ločenih ali ovdovelih posameznikih, kot pri poročenih (ne glede na spol), verjetnost za padec v pomanjkanje pa se zdi nižja pri samozaposlenih, kot pri plačnih delavcih. Posebej izraziti naj bi bili učinki zakonskega in (samo)zaposlitvenega statusa.

Šibka gospodarska aktivnost in nizke ravni ustvarjenega dohodka lahko bistveno vplivajo na pojav pomanjkanja in padec v revščino. Stopnja neenakosti v dohodku v nekem družbenem okolju ne priča o obstoju revščine v tem družbenem okolju. Glede povezave med gospodarsko rastjo, neenakostjo in revščino v literaturi razvojne ekonomije ni enoznačnega odgovora. Escosura (2008) izpostavlja, da vendarle obstaja soglasje med raziskovalci revščine o tem,

da večja kot je začetna neenakost dohodka v nekem družbenem okolju, manjše bo v tem družbenem okolju znižanje revščine za vsako enoto gospodarske rasti. Avtorjev sklep drži le ob pogoju konveksnosti gospodarskega napredka, ki je vezan na strukturo ustvarjene vrednosti, dostopnosti do kapitalskih virov na prevladujočo obliko zaposlitve in podobnih dejavnikov ustvarjanja.¹ Avtor s pomočjo analize podatkov za Španijo med letoma 1850 in 2000 ugotavlja obstoj Kuznetsovega obrata v povezavi med stopnjo dohodkovne neenakosti in gospodarsko rastjo. Ob tem ugotavlja dolgoročno upadanje absolutne revščine, ki jo meri kot mednarodno določeno mejo dveh ameriških dolarjev dohodka na osebo na dan (merjeno v cenah iz leta 1985).

Med prevladujočimi razlogi za obstojnost nizkih dohodkov v gospodarstvu in s tem visokih tveganj za padec v absolutno dohodkovno revščino se v literaturi razvojne ekonomije omenja t. i. pojav nekonveksnosti v proizvodnih tehnologijah ob nizkih ravneh založenosti s kapitalom skupaj z visokimi stroški za pričetek podjetniške aktivnosti glede na višino premoženja in nizko donosnost mikroinvesticij. (McKenzie, Woodruff, 2006) Nekonveksnost proizvodnih tehnologij ob nizkih ravneh založenosti s kapitalskimi viri lahko razumemo kot delovanje dejavnikov, ki otežujejo tehnološki preboj in razvoj mikropodjetij ter mikropodjetnikom ne omogočajo povratnega investiranja kapitalskih donosov v razvoj podjetja. Domnevni visoki vstopni stroški in nizka donosnost mikroinvesticij kažejo na ujetost ljudi z dna družbene lestvice v past revščine in nezmožnost njihovega preboja po dohodkovni lestvici navzgor. McKenzie in Woodruff (2006) na veliki seriji podatkov za mehiška mikropod-

1 Danes je v ekonomski stroki vse močnejše zavedanje o nekonveksnosti in nenapovedljivosti gospodarskega procesa.

jetja iz baze National Survey of Micro Enterprises s pomočjo semiparametričnih regresij zavračata domnevo o omejujoči višini najnižjih vstopnih stroškov za vzpostavitev mikropodjetja. Najnižji vstopni stroški po njunih izračunih niso nujno vezni pogoj za nastanek mikropodjetja. Avtorja ugotavljata relativno visok mejni donos teh vlaganj tudi zatem, ko iz podatkov odstranita vpliv razlik v podjetniških sposobnostih med mikropodjetniki. Mikropodjetja po njunih ugotovitvah lahko razmeroma zlahka zrastejo do srednje velikih, ob tem pa se v podatkih že zazna nekonveksnost.

Mesnard in Ravallion (2006) v podatkih tunizijskih izseljenec povratnikov denimo zaznavata šibak negativen učinek dohodkovne neenakosti na skupno število ustanovljenih podjetij, kar je skladno s tezo o pozitivnem vplivu družinskih imetij in varčevanja na samozaposlitve. (Evans, Jovanovic, 1989) Ravallion in Datt (2002) s pomočjo sektorske dekompozicije podatkov o gospodarski aktivnosti za petnajst indijskih zveznih držav med letoma 1960 in 1994 ugotavljata podobno odzivnost spreminjanja v revščini med zveznimi državami na spreminjanje kmetijskega donosa. Po njunih izračunih je bila gospodarska rast primerjalno gledano revnim v prid v zveznih državah z boljšo pismenostjo, višjo produktivnostjo kmetijstva, višjim standardom prebivalstva v ruralnih predelih, nižjo stopnjo nelastniških zemljišč in nižjo stopnjo umrljivosti otrok. El-Laithy et al. (2003) v poročilu Svetovni banki za Egipt s pomočjo statistične analize anket, opravljenih na vzorcu 14.805 gospodinjestev, prepoznavajo bistvene razlike v dinamiki rasti in revščine med štirimi glavnimi statističnimi regijami v državi v obdobju krepitve gospodarskega razvoja.

Kakorkoli obrnemo, primerjave med državami kažejo na spremenljivost v znižanjih stopnje dohodkovne revščine ob enakih stopnjah gospodarske rasti. (Son, 2004) Pri tem se vseeno pojavlja vprašanje, ali in v kolikšni meri zniževanje

dohodkovne revščine poteka kot pretakanje gospodarske aktivnosti od lastnikov kapitala do najemnikov virov in zaposlenih (Aghion, Bolton, 1997), v kolikšni meri pa je rezultat spontane in neodvisne akumulacije kapitala in iskanja načinov preživetja pri ljudeh z dna dohodkovne lestvice mimo kapitalskih trgov. Z modeli pretakanja ne moremo pojasniti pasti revščine pri tistih slojih prebivalstva, ki so odmaknjeni od najemanja finančnih virov na kapitalskih trgih, in tistih, ki delujejo v neformalnih sektorjih oziroma se preživljajo brez finančnih tokov in le z obdelovanjem zemlje.

UPADANJE REVŠČINE V SVETU

Sala-i-Martin (2006) je zbral mikropodatke za sto osemindrdeset držav in sestavil krivuljo svetovne porazdelitve dohodka. Z njeno pomočjo je izmeril velik upad revščine in dohodkovne neenakosti v svetu med letoma 1970 in 2000. Stopnja revščine se je po njegovih izračunih znižala za skoraj trikrat, upad števila revnih pa se giblje med 212 in 428 milijoni, odvisno od predpostavljene višine spodnje meje dohodka za padeč v revščino. Po njegovih ugotovitvah se je spremenila geografska koncentracija revščine, ki naj bi se premaknila iz Azije, kjer naj bi leta 1970 živelo 87% vseh revnih prebivalcev sveta, v Afriko, kjer naj bi v letu 2000 živelo 68% vseh revnih prebivalcev sveta, v Aziji pa le še 18%. Becker et al. (2005) denimo pokažejo na bistven upad razlik med državami, kadar ob bruto domačem proizvodu na prebivalca kot oceno gospodarske razvitosti upoštevamo pričakovano življenjsko dobo.

V prid ugotovitvam o zniževanju revščine v svetu govorijo tudi ugotovitve Angusa Deatona iz njegovih analiz o uporabnosti statističnih podatkov, ki jih raziskovalci razvojne ekonomije uporabljajo pri ocenjevanju revščine v svetu.

Deaton (2005) opozarja na občutne razlike med podatki o potrošnji iz nacionalnih računov in podatki o potrošnji, ki so pridobljeni s pomočjo anketnih vprašalnikov. Potrošnja, ki je izmerjena po anketnih vprašalnikih, naj bi izkazovala nižje stopnje rasti od potrošnje, ki je izmerjena po nacionalnih računih. Razmerje med anketno potrošnjo in potrošnjo po nacionalnih računih je praviloma najnižje v najbogatejših državah in najvišje v najrevnejših državah. Avtor podaja natančno analizo razlik med anketnimi vprašalniki in podatki iz nacionalnih računov ter opozarja, da tovrstna odstopanja med anketnimi podatki in nacionalnimi računi kažejo na nagnjenost podatkov k podcenjenosti upadanja revščine, kadar jo merimo po kriteriju dohodkovnega praga revščine, k podcenjenosti variance v porazdelitvi potrošnje in k prece-njenosti gospodarske rasti. Izmerjeni dohodek na prebivalca se lahko bistveno razlikuje od resnične potrošnje na prebi-valca in od resničnega življenjskega standarda. Razlika je od-visna od načina zajetja virov dohodkov in višine potrošnje, s čimer lahko izpustimo velik del gospodarske aktivnosti, ki je v revnejših okoljih vezana na neformalno gospodarjenje. Tako na primer podatki, ki jih zajemajo statistični uradi, sledijo večjim transakcijam, podatki iz anketnih vprašalnikov pa sledijo manjšim transakcijam. Za slednje je značilno, da se nagibajo k podcenjevanju potrošnje in dohodka ter vplivajo na slabšanje ocen in mednarodnih primerjav o resničnem stanju revščine v različnih delih sveta.

SKLEPNI KOMENTAR

Na podlagi doslej ugotovljenega se ponuja misel, da je lahko spodbujanje mikro razvoja učinkovit način za spopad z re-vščino. V tej luči se papeževo dojemanje revščine v svetu, kot ga lahko zaznamo iz njegove enciklike *Laudato si* (2015), kaže

kot premalo izčiščeno in v statističnem oziru prej pesimistično pristransko navzdol, kot pa optimistično pristransko navzgor. Obseg revščine je v svetu nižji, kot nam sporoča papež Frančišek, stopnja revščine v svetu pa je v upadu v tistih okoljih, kjer so vsaj delno upoštevani dejavniki rasti in razvoja, kot nam jih predlaga razvojna ekonomija.

Splošni dejavniki gospodarskega razvoja so v teoriji razvojne ekonomije poznani. Vendar ima vsako okolje, četudi je v primerjavi z ostalimi okolji enako institucionalno urejeno, določene lastne posebnosti, ki se v podatkih gospodarjenja na mikro ravni kažejo kot negotovost (nekonveksnost). Zaradi teh posebnosti ne obstaja enoznačen način spodbujanja razvoja in odpravljanja revščine. Kljub zavedanju posebnosti se v vsakem okolju gospodarska aktivnost preliva med različnimi sektorji gospodarstva. Pri odpravljanju revščine je torej pomembno, do kolikšne mere več ustvarjanja v enem delu gospodarstva pripomore k boljšemu standardu pri najrevnejših. Analize kažejo, da se učinek prelivanja dogaja in da se revščina znižuje ne le zaradi učinkov prelivanja, temveč tudi (ali predvsem) zaradi krepitve podjetniške aktivnosti na mikroravni.

Pri merjenju dohodka in pri mednarodnih primerjavah revščine je potrebno upoštevati lokalne posebnosti okolij, ki jih primerjamo. Revščine v urbanih središčih tehnološko razvitih delov sveta, kjer je gospodarjenje povezano s kapitalskimi vlaganji v tehnološko opremljenost, ustvarjanje dohodka pa na zaposlenost v podjetjih, ne moremo meriti na enak način kot revščine v ruralnih območjih tehnološko nerazvitih delov sveta, kjer prevladuje menjalno gospodarjenje na način neposredne izmenjave dobrin in storitev. Empirične študije potrjujejo, da živimo v času zniževanja

revščine v najmanj razvitih delih sveta in da so te ocene zaradi narave pridobivanja anketnih podatkov na mikroravni najbrž še podcenjene.

REFERENCE

Aghion, Philippe; Bolton, Patrick. 1997. A theory of trickle-down growth and development. *The Review of Economic Studies* 64, št. 2: 151–172.

Alchian, Armen A. 1950. Uncertainty, evolution, and economic theory. *The Journal of Political Economy*: 211–221.

Becker, Garry; Tomes, Nigel. 1979. An equilibrium theory of the distribution of income and intergenerational mobility. *The Journal of Political Economy*: 1153–1189.

Becker, Gary S.; Philipson, Tomas J; Soares, Rodrigo R. 2005. The Quantity and Quality of Life and the Evolution of World Inequality. *American Economic Review*: 277–291.

D'Ambrosio, Conchita; Deutsch, Joseph; Silber, Jacques. 2011. Multidimensional approaches to poverty measurement: an empirical analysis of poverty in Belgium, France, Germany, Italy and Spain, based on the European panel. *Applied Economics* 43, št. 8: 951–961.

Deaton, Angus. 2005. Measuring poverty in a growing world (or measuring growth in a poor world). *Review of Economics and statistics* 87, št. 1: 1–19.

Easterly, William. 2009. How the millennium development goals are unfair to Africa. *World Development* 37, št. 1: 26–35.

El-Laithy, Heba; Lokshin, Michael; Banerji, Arup. 2003. Poverty and economic growth in Egypt, 1995–2000. World Bank: World Bank Policy Research Working Paper 3068.

Escosura, Leandro Prados de la. 2008. Inequality, poverty and the Kuznets curve in Spain, 1850–2000. *European Review of Economic History* 12, št. 3: 287–324.

Evans, David S.; Jovanovic, Boyan. 1989. An estimated model of entrepreneurial choice under liquidity constraints. *The Journal of Political Economy*: 808–827.

Franciscus. 2015. Hvaljen moj Gospod=Laudato si': okrožnica o skrbi za skupni dom. Prev. Pavel Peter Bratina, Marija Bratina. Ljubljana: Družina.

Hall, Robert E.; Jones, Charles I. 1999. Why Do Some Countries Produce So Much More Output Per Worker Than Others? *The Quarterly Journal of Economics* 114, št. 1: 83–116.

Hayek, Friedrich A. 1945. The use of knowledge in society. *The American Economic Review*: 519–530.

Kuznets, Simon. 1955. Economic growth and income inequality. *The American economic review* 45, št. 1: 1–28.

Matsuyama, Kiminori. 2000. Endogenous inequality. *The Review of Economic Studies* 67, št. 4: 743–759.

McKenzie, David J.; Woodruff, Christopher. 2006. Do entry costs provide an empirical basis for poverty traps? Evidence from Mexican microenterprises. *Economic development and cultural change* 55, št. 1: 3–42.

Mesnard, Alice; Ravallion, Martin. 2006. The wealth effect on new business startups in a developing economy. *Economica* 73, št. 291: 367–392.

Ravallion, Martin; Datt, Gaurav. 2002. Why has economic growth been more propoor in some states of India than others? *Journal of development economics* 68, št. 2: 381–400.

Rodrik, Dani. 2008. Goodbye Washington Consensus, hello Washington confusion?: A review of the World Banks' Economic growth in the 1990s: Learning from a decade of reform. *Panoeconomicus* 55, št. 2: 135–156.

Sala-i-Martin, Xavier. 2006. The World Distribution of Income: Falling Poverty and... Convergence, Period. *The Quarterly Journal of Economics*: 351–397.

Sala-i-Martin, Xavier; Barro, Robert J. 1991. Convergence across states and regions. Yale: Economic Growth Center.

Sen, Amartya. 1976. Poverty: an ordinal approach to measurement. *Econometrica: Journal of the Econometric Society*: 219–231.

Sen, Amartya. 2000. Social Exclusion: Concept, Application and Scrutiny. Manila: Asian Development bank.

Son, Hyun Hwa. 2004. A note on pro-poor growth. Economics Letters 82, št. 3: 307–314.